

PAPP LAJOS

Kommunisták

*Az ököl voltunk minden korban
akarata amely el nem ernyed
mint világot emelő daruk
rettenetes erejű marka
sziklavéső földmaró gépek
karmainak acél-iszonya
utak és hidak kifeszített
vaskérgű betontenyerei
kérlelhetetlen kalapácsok
dörgő kompresszor-konoksága
prések szorító ujjaiából
kisugárzó szent kegyetlenség
voltak és lesznek vértanúink
mi nem félünk a kakasszótól
a bátorságunk meggyőződés
megmért és pontos tudatosság*

*Gyermekkorunkat salakhegyek
kénes gőzei fátyolozzák
Szétdobált üvegszilánk-kések
lestek ránk játszótereinken
a csatákban vesztienünk kellett
s a lovasság mi nem lehattunk
hátral álltunk az osztályképen
ne látszódjék a szegénységünk
meztelen lábú véznasága
használt ruhák és képeskönyvek
ólomkatonák törött lábbal
fehérre vénült csokoládé
adományok megszegyenítő
odavetett mosoly-állásra
nem szoktunk mi simogatáshoz*

*Indulat feszült tehetetlen
munka után apánk kezében
pihenni vágyott anyánk keze*

dagadt-vörösen elkínzottan
a hangos szótól megrezzenve
leperdülő könnyektől ázva
a gyűlölet lassan nőtt bennünk
és felnőttünk a gyűlöletben
csikorgató farkas-fogakkal
vadnak az elvadult világban
megvan féktelen papírforgónk
száguldó piros szilajsága
s a tank is megvan tán még amit
cérnaguriga-kerekekkel
leszámolásra készülődve
egykor magunknak kifaragtunk

És megvan még a lázadás is
gyárszirénák hiába-hangja
összetört gépek recsegése
száz beszakadó üvegablak
száz ludd-kapitány hahotája
az első lázadás emléke
az első ütés emléke mit
mi adtunk és nem nekünk adtak
egyszerre lépő dobbanása
százezernyi facipős lábnek
az első gondolat emléke
az első eszme szerveződő
csodája mint kelő vetésé
didergető félelmeink közt
egyszerre támadt teli ének

Kommunizmus! napod ha fölkel
bolygónk bolyongó hajnalából
halkul ujjaink acél-görcse
kinyílnak ökleink akkor
s a gyermekeket úgy neveljük
hogy mindörökre elfelejtsék
mindazt amire nekünk amíg
létezőnk emlékezni kellett

Vonatok

Vörös mozdonyok dohognak
zakatolnak most ereimben
lámpasorok száguldanak el
az éjszaka e vad rohanásé
kik integetnek ott nekem
novemberi könnyek esője
védtelen tetők koponyák

messzi karok visszahúznak
mért jajonganak a fák
tűdőkben sűrű hideg levegő
vörös mozdonyok dohognak
dübörgő tűzvész-diadalma
máglya hamvadó tegnapiakon

Embermadarak

A fények tovatűnő
csillámaira csodálkoztak
utána kaptak a bölcső széléről
felröppenő hangtalan szélnek
kinyúltak a zizzenő lepkék után
rácsaptak a megriadó galambokra
s kitárt karjaikat nézegették
és szállani vágytak elcsent
fekete szövetű esernyőkkel
szállani a pehely-nádcsontú
selyempapír-húsú sárkánnyal
írkalapból meghajtogatott
bukdosva kerengő repülővel
a suhanó galambrajjal szállani
zizzenő kék és fehér lepkékkel
a hangtalan széllal repülni
versenyt száguldani a fénnel
kitörvén a földi józanság
nehézkedő szürke kövei alól
egyre növekvő ujjongó gyorsulással
a vágyak gáttalan erejéből
nyert energia táplálta
szívdobogás-dallamú rakétákon
míg utolériük távoli égitestek
gyermekkorukban szem elől vesztett
szivárvány-buborékait
s ott lenn a fogyó föld-maradékon
estébe hajlott öregek üldögélnek
életük elkoptatott küszöbénél
holdfény világol felettük szelíden
és egy fénylő ablak mögött valaki
hold-járó autókat tervez
míg asszonya a kicsit fürdeti épp
s az sikongat és kezeckéivel
fények után kapkod